

## Villányi László

### Makrai Laci

Hiába tiltakoztam, mindenáron versébe akarta írni Makrai Laci nevét, hosszasan ecsetelte, a Nádor tér fűvén hogyan estünk egymásnak, lebirkózva addig ütöttem, míg eleredt az orra vére, el sem tudom képzelni, mi válhatta ki eszeveszett dühömet, felnőttként ha találkoztunk, szégyenkezve gondoltam ökölbe szorított kezemre, bocsánatkérés helyett nagyokat köszöntem előre, reménykedtem, nem olvassa verekedésünk könnyelműen megírt történetét, s most, öt évtized után elmondta, ő bizony nem emlékszik semmire, nincs harag, valójában büszke, hogy egy irodalmi hős viseli nevét.



**Villányi László**

(1953, Győr)

költő, József Attila-díjas,  
Győrzámolyon él

## Nagymama

Évtizedeken át mindhiába biztattam, írja meg a lányok levelét, nyilván éretlen volt hozzá, tele aggodalommal, mint tízévesen én is, megtudva, ötödiktől másik osztályba kell járnom, bizony elpityeredtem, talán bőgni kezdtem volna, ha nem vigasztal egy anyáskodó lány, nyilván új osztálytársnőim érzékelték szomorúságomat, mert szeptember végén levelet kaptam tőlük, amit jóval később, meglehetősen önteltséggel, csoportos szerelmeslevélként dédelgettem magamban, pedig csak rokonszenvüket akarták kifejezni, látva féltékenységemet, nem őriztem meg, a mai napig sem értem, miért, mint ahogy hosszú ideig arra sem gondoltam, vajon melyikük ötlete lehetett a levél, ki fogalmazta meg, s íratta alá a többiekkel, ezen töprengtem az ötvenéves osztálytalálkozónkra érkezve, amikor az egyik nagymama, akinek hajdan szerelmes voltam a szemébe, üdvözlésként a nyakam köré fonta karját.